

ikke skeer Noget, som gjør det muligt, at Hs. Høihed, den designerede Thronfølger, for Fremtiden kan uden Selvmodsigelse, uden vitterlig Selvmodsigelse, modtage Danmarks Throne, dersom der ikke skeer Noget, der gjør det muligt for Kongen af Danmark for Fremtiden, at han, naar een Stormagt har tre Stemmer, da det mindste kan forbeholde sig Ret til een Stemme under Forhandlingerne, som han maatte foranledige om en ny Successions-Bevælgelse; og, dersom der ikke skeer Noget, for ved en bestemt Udtalelse at gjøre det umuligt, at man kan noget Dieblit erklære, at Slesvig og Holsteen, Landene saavel som Bræntionerne, samt Lauenburg, have noget Dieblit været skilte fra den danske Krone, — saa skal jeg have Mod til at sige Nei.

Og jeg skal saameget mere have Mod dertil, som jeg ikke læser Historien aldeles forglæves eller uden Anvendelse paa mig selv og mine Forhold. Jeg mindes det derfor godt, at dengang Napoleon den Første stod med den halve Klobe under Foden i Bayonne 1808, dengang Portugal var en fransk Provinds og Spanien var isærd med at blive det, da var han i Forlegenhed med de mange Lande og sagde til Portugiseren Grev Lima: „Hvad skal jeg gjøre med eder Portugiser? Ville I være Spaniere?“ og da svarede Lima, ibet han blev en halv Aen højere, hvad Napoleon selv Dagen efter kaldte „et superbe Nei“. Det Nei syntes jo nemlig visnok at være talt ud af hele Verdenshistorien; thi der kunde, meente man, ikke være to Meninger om, at Portugals Skæbne var i denne Mands Haand, og at den Sag var undertegnet af alle Stormagter, idetmindste af dem paa Fastlandet. Men desuagtet har dette Nei overlevet, baade ham og hans Ueillighed for at faae Portugal anvendt og hans Ueillighed med at regjere den halve Verden; overlevet ham saa fuldkommen, at selv de, der ellers maatte være meget fortsyuede, kunne see, at en Anden raader for hele Verden end de Stormagter, som sommetider synes at raade for den halve. Ja, saameget mere skal jeg have Mod at afgive mit Nei, som ogsaa i mine Tanker vilde gjøre mig en halv Aen højere; thi man føler sig altid højere, naar man gjør sin Skyldighed, jeg skal saa

meget mere vove at afgive et bestemt og afgjort Nei, om Gud vil, at det nogenstunde skulde komme dertil, som jeg har min Instrux fra Hs. Excellence Premierministeren selv til at gjøre saaledes. En af de første Gange, da jeg havde den Ære at mødes med Excellencen derinde i Landstinget — det var efter den 28de Januar — og da Hs. Excellence besvarede adskillige af mine Uttringer, saa havde han nemlig den Godhed at gjøre mig opmærksom paa, at jeg skulde ikke være angstelig; thi det var ganske rigtigt, hvad et bekendt Folkethingsmedlem havde sagt, jeg behøvede blot, naar nogen af de store Forandringer skulde gøres, som anmeldtes, og jeg ikke syntes derom, da at blive siddende ved første Afstemning. Ganske rigtigt! og jeg takker Hs. Excellence endnu den Dag i Dag for dette Raad. Det er idag den første Gang, da eet af de store Spørgsmaal ligger for, om hvilke jeg dengang yttrede min Uengstelighed; og dette hans Raad har saaledes virket med til, at min hele Uengstelighed er borte. Jeg veed nu, at jeg skal blive siddende eller, skulde det komme til Navneopraab, hvad der er lige med at blive siddende, sige Nei. Altsaa, vil Gud give mig Kraft, til at følge min Samvittighed under alle Forhold, saa skal jeg, dersom der ikke idetmindste kan gøres den Nuance i Svaret paa Budskabet, som den ærede Folkethingsmand for Frederiksborg Amt (Madvig) igaar gjorde opmærksom paa og endnu vedblivende ansaae mulig, dersom denne Nuance ikke kan gøres; og jeg selvfølgelig maa ansee samtlige de Spørgsmaal, som jeg før tillod mig at stille, for ubesvarlige, da skal jeg gjøre, hvad jeg nu ogsaa gjør, sætte mig og sige: Nei! (Bravo!).

Formanden: Folkethingsmanden for Frederiksborg Amts 4de Kreds har begjært Ordet, for at gjøre en personlig Bemærkning.

Madvig: Jeg skal blot gjøre den Bemærkning, at jeg troer, at den ærede Landstingsmand, der sidst havde Ordet, har misforstået et Punkt i mine Uttringer igaar, naar han antog, at jeg havde omtalt det som Noget, jeg endnu ansaae for muligt, eller som Noget, jeg vilde tilraade, nemlig: at forsøge paa at indfrænte Forandringen af Kongelovens Arvesølge